

משנת חכמים
מתורתם של רבותינו

מרחוק ה' נראה לי
הרה"ג רבי יוחאי אשכול שליט"א

מכן מה ענו לך. ביקשת שהבורא יסיר ממך את כל הנסיונות והקשיים כדי שתוכל לקיים את כל המצוות בכל פרט ופרט כשאיפתך הטהורה, והשיב החסיד - אמת הוא אשר ביקשתי. ומה ענו לי מן השמים, השיב האדמו"ר ואמר, שהקב"ה אומר 'מוחל טובות', בעבודת השם כזו איני חפץ ... ע"כ הסיפור, ולפי הנ"ל מבואר שפיר, שעיקר חמדת ה' מאיתנו היא לגלותו דוקא מתוך החשיכה והנסיונות וכנ"ל.

וזו גם הסיבה שעזב אברהם את 'פני השכינה' ורץ בשמחה לקבל את אותם ערביים כדי לקיים את הכנסת האורחים, משום שהבין שאם באותה השעה זימן השם לו אורחים, אות הוא שזהו רצונו יתברך - שיתגלה לו דוקא מתוך מצוה זו, ולכן ה'תענוג הנפלא' שהיה לו בשעת הקבלת פני השכינה בגלוי - היה רק בגדר של טפל אל השמחה שהיתה לו בגילוי רצון ה' מתוך הטירחא בהכנסת האורחים הללו, וכנ"ל.

בשבוע הקרוב, י"ט בחשוון, יחול יום השנה הרביעי לעלייתו לגניז מרומים של מוריניו המשגיח צוקללה"ה, והיתה לנו הזכות לראות בחוש שכל הנהגותיו היו אך ורק לפי רצון השם בנקיות שלימה. והיה חוזר ואומר לחתני בר המצוה 'הי רצון שתזכה לקיים את כל המצוות בשלימות' והיה מסביר שאין להסתפק רק בחלק מהמצוות, אותן שלהב מחמד, אלא החיוב הוא לקיים את כולן, ואפילו את אותן המצוות הנראות רחוקות, ובכך קיים בעצמו את 'מרחוק ה' נראה לי' ... ומי יתן לנו תמורתו.

שבת שלום

שכתוב 'מרחוק ה' נראה לי, ע"ש.

אבל נראה שיש בפסוק זה 'הרגש' מיוחד שאינו נמצא במפרשים, והוא, שלעיתים גם אדם ששאיפותיו הקדושות הן לעשות את רצונו יתברך באמת - מרגיש מאד מרוחק מהדביקות של 'הקבלת פני השכינה' שאליה הוא משתוקק, ונדמה לו שהשם הרחיקו מעליו, ועל מציאות כזו מגלה לנו הפסוק שדוקא מאותה הנקודה ה'רחוקה' כביכול - שם 'השם נראה לי'. ואדרבה, יותר חשוב בעיני השם שהאדם יגלה את רצונו יתברך דוקא מתוך החשיכה. ואם הוא עושה כן - יאמר לו השם 'אהבת עולם אהבתך'.

והטעם בזה הוא משום שזוהי נקודת המבחן האמיתית לאהבתנו אותו, דוקא מתוך הריחוק, מפני שבשעה של הארת פנים ודב'קות נפלאה אין זו רבותא לאהוב את השם, מה שאין כן בשעת הסתר הפנים והחשיכה, שהמציאות לכאורה מכחישה את 'השם נראה לי' - שם הוא החידוש שיש בזה, וזהו גם הטעם לכך ש'על כן משכתך חסד'.

סיפר הרב שך צוק"ל בשם הרב מבריסק, שפעם אחת בעת רצון פנה האדמו"ר אל חסידיו ואמר, כיון שכעת היא עת רצון, וכל יכול אחד לבקש מהקב"ה כל בקשה הנצרכת לו ואני אגלה מה השיבו לו מן השמים. כמובן שהחסידים לא ניסו לבחון את רבם, חוץ אחד שהעיז לשאול, וענה לו האדמו"ר - תחילה אומר לך מה ביקשת ולאחר

בר מפורסם מה שלמדו חז"ל מפרשתין [שבת קכ"ז]: "... גדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני שכינה, דכתיב ויאמר אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבור מעל עבדך ... ע"כ. ומדברי הנצי"ב שם מבוארת מעלת הקבלת פני השכינה שהיה שקוע בה אברהם, וז"ל: "... אלא כך הענין, באשר שהיה אברהם אבינו שקוע באותה שעה באהבת ה' ובהקבלת פני שכינה, ומלבד שהוא תענוג נפלא, עוד הוא מצות עשה ואהבת את ה' כמבואר במקומו, ומ"מ אי מתרמי איזה מצוה בשעה שהאדם שקוע באהבת ה', מחוייב להפסיק ממצות אהבה שאין לה זמן קבוע ... עכ"ל.

ומבואר, שהגם שהקבלת פני השכינה היא 'תענוג נפלא', אפילו הכי יש חיוב להפסיק אותה כדי לקיים מצוה עוברת, למרות שמצוה זו כרוכה בדברים הגשמיים ביותר כמו לארח שלשה ערביים החשודים בעיניו כעובדי ע"ז. וצריך ביאור מהי אותה ה'גדולה' שיש בהכנסת אורחים יותר מהקבלת פני השכינה, שהרי מספיק לנו הטעם שכתב הנצי"ב שהכנסת האורחים היא מצוה שאין לה זמן קבוע כדי לדחות את מצות הקבלת פני השכינה, ומדוע החשיבו חז"ל את הכנסת האורחים יותר מהקבלת פני השכינה.

וגם באברהם אבינו עצמו רואים שהחשיב מצוה זו יותר, דכתיב 'אל הבקר רץ אברהם', דמשמע שעזב את הקבלת פני השכינה בזריזות ובשמחה כמי שהולך למצוה חשובה יותר. ולכאורה היה מקום לחשוב שתהיה בו מידה מסוימת של צער על שנאלץ לעזוב את התענוג הנפלא של הקבלת פני השכינה ולעסוק בהכנסת האורחים של אותם ערביים, וגם זה צריך ביאור כנ"ל.

ובהקדם, איתא בנביא [ירמיהו ל"א ב']: "... מְרַחֵק יְהוָה נִרְאָה לִי, וְאַהֲבַת עוֹלָם אֶהְבֵּתִי, עַל כֵּן מִשְׁכַּתִּיךָ חֻסֵּד ... ע"כ. וע"ש ברש"י, ברד"ק ובמלבי"ם בפירושיהם שהוא משה ומתן בין כנסת ישראל לקב"ה הנוגע לזכות האבות שעליה הוא

במלאות ארבע שנים להסתלקותו של מֶרַן המַשְׁגִּיחַ זְצוּק"ל מוֹבֵאִים בְּזֵאת דְּבַרֵי הַסַּפֵּד שֶׁהָיָה נוֹשֵׂא מֶרַן הַמַּשְׁגִּיחַ זְצוּק"ל עַל גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל לְהַתְעוֹרְרוֹת וְחִיזוּק

כְּתוּב בִּישְׁעִיה (ג', א.) ("הַצַּדִּיק אֲבָד וְאִין אִישׁ שָׁם עַל לֵב, וְאִנְשֵׁי חֶסֶד נֹאסְפִים בְּאִין מְבִין, כִּי מִפְנֵי הָרַעָה נֹאסֵף הַצַּדִּיק"

לְפַעֲמִים נֹאסֵף הַצַּדִּיק כְּדֵי לְמַנוּעַ אֶת הָרַעָה. מְסוּפֵר שֶׁלְחַפֵּץ חַיִּים הָיָה חֲתָן מֵאֵד צַדִּיק, עַד כְּדֵי שֶׁהַתְּלַמִּידִים הַתְּפַלְאוּ לָמָּה הוּא לֹא נִקְרָא צַדִּיק יוֹתֵר מִהַחַפֵּץ חַיִּים, הוּא נִפְטָר בְּדַמֵּי יָמָיו, בְּתוֹ שֶׁל הַחַפֵּץ חַיִּים - אֶשְׁתּוּ, בְּכַתְּהָ מֵאֹד עַל הָאֲבִידָה הַגְּדוּלָה, בְּאִמְרָה "אוֹתוֹ צְרִיכִים לִקְחַת מִן הָעוֹלָם?" אָמַר לָהּ אֲבִיהָ אִם לֹא הָיוּ לֹקָחִים אוֹתוֹ, שְׁלִישׁ עוֹלָם הָיָה הוֹלֵךְ לְאִיבּוֹד, זֶה כִּשְׁהַצַּדִּיק נֹאסֵף לְמַנוּעַ רַעָה.

(הספדו של רבינו זצוק"ל על רבי נתן צבי פינקל)

רבי אורי זצ"ל, היה אדם עם כל השלימויות, כמו שהזכירו. יגע בתורה להבין דבר לאמיתו. החזו"א הרי כתב שכדי להבין את האמת, לא מספיק שכל חד, צריך יראת שמיים, זה כולל עדינות הנפש ושאיפות נעלות. אצל רבי אורי ראינו כיצד האישיות הנעלה והשכל הזך הולכים ביחד. הסברות שלו לא היו נוסחאות, הסברות שלו היו שכל זך ומצוחצח. אחד הגדולים אמר: ישנם שחושבים שלגמרא צריך ראש ולמוסר צריך לב, האמת, **שגם למוסר צריך ראש וגם לגמרא צריך לב**, לא רק יגיעה בתורה - סתם, כשיגיעה בתורה מצטרפת עם כל כך הרבה מעלות - עם אמונה וביטחון בה', עם ענווה, עם חסד, עם אמת, איזה שלמות נמצאת. נפלה עטרת ראשינו אוי לנו כי חטאנו.

הייתה לנו זכות - הייתי אומר את זה לתלמידים, **יש לכם הזדמנות כל רגע שאתם יושבים עם אדם כזה**, אדם עם כל כך הרבה מעלות, איזה ענווה, איזה אמונה, איזה קדושה. אני לא זוכר ר"מ כזה

כמו רבי אורי זצ"ל, באמת כשמו היה - מאיר. אור בשכל, אור במידות, אור בכל המעלות. הרי כל מ שברא הקב"ה לא ברא אלא לכבודו, רבינו יונה אומר " דע שהמעלות העליונות נמסרו במצוות עשה, אהבת ה' ויראת ה', ביטחון ומידות טובות ועוד מעלות טובות, בעבור המעלות הללו נברא האדם, שנאמר "כל הנקרא בשמי לכבודי בראתי יצרתיו אף עשיתיו" כלומר כדי שיהיה באמת כבוד ה', זה רק כשרואים את המעלות העליונות שבאדם וזה מביא כבוד ה', ואומר רבינו יונה "ומה תקות הנברא אם לא ישים עמל נפשו ועיקר עסקו בדברים שנברא בעבורם". היה לנו דוגמא של קידוש ה', של כבוד ה', ראו איזה אישיות ה'דעת תורה' יוצרת, איזה ענווה, איזה חסד, אמת, טהרה וקדושה וכל זה אבדנו.

יכול להיות שאם היה לנו יותר שכל לנצל את המעלות הללו, הקב"ה היה משאיר אותנו לנו - לא היה לנו מספיק שכל לנצל אותו מספיק. כי כשחסד ושלוש לא מנצלים את המעלות כמה שאפשר, אז הקב"ה לוקח אותם. כשהצדיק בעיר הוא הודה הוא זיווה הוא הדרה יצא הצדיק מן העיר פנה הודה פנה זיווה פנה הדרה. המהר"ל מסביר, כי שהצדיק בעיר הוא מלמד את בני העיר ג' דברים הוא מלמדם חכמה - זיו, הוא מלמדם מצוות - הוד, הוא מלמדם מידות טובות - הדר. יש מי שמלמד ע"י שנותן הרבה שיעורים, ויש מי שמלמד מעצם אישיותו. כשראו את רבי אורי, כשראו את הבית של רבי אורי יכלו ללמוד ממנו את כל ג' הדברים. הבית של רבי אורי האיר את כל הדברים האלה.

(הספדו של רבינו זצוק"ל על רבי אורי קלרמן)

לא פשוט את מי לדאבוננו אבדנו, אדם ששקד על התורה, שזכר הרבה תורה, מי שהצטיין בתפילה, הוא היה קם מוקדם, ואומר פסוקי דזמרה בנעימה, מלבד מה שזכינו לשמוע אותו בימים הנוראים. אדם - שלמד מוסר, למד מוסר לא רק בראותו עין, אלא בתוך הלב, אמנם לא

בקולות אבל עם מחשבה. היה בו את כל המעלות. כתוב הרי בשם ה"יערות דבש" שבזמן הראשון שאדם גדול מסתלק, אפשר לזכות במעלותיו. חשוב לנו מאוד ללמוד מהשקידה שלו, מהתפילה שלו, מהיחס שלו אל התפילה, חס על הזמן.

(הספדו של רבינו זצוק"ל על רבי יצחק ברנשטיין)

עולו ואתכנסו להילולא דצדיקא
רבינו הגדול
מֶרַן הַמַּשְׁגִּיחַ רַבִּי דָב יִפְה זְצוּק"ל
יום ראשון אור לייט במרחשון תשפ"ב

17:30 תחילת לימוד 24 שעות ברציפות כצוותא הרעיק"א ליוצ"ח לע"י הטהרה של רבינו דב ב"ר צבי יחזקאל זיע"א.

18:15 - עצרת חיזוק והתעוררות בהיכל הישיבת "כנסת חזקיהו" - ישא דברים: המשגיח שליט"א רבי אורי ויסבלום שליט"א - מנהל רחמי דיישיבת "נחלת הליים".

20:00 - "סדר לימוד" בביהמ"ד "דרכי דב" ע"י אברכי רשת כוללים "מגיני ארץ". ובשאר הסניפים בארה"ק

21:30 - סרוויקט "תוספת שעות" - הכסלת שעות הלימוד ביום הירצייט ע"י אברכי רשת הכוללים (במסגרת מילנה מיוחדת)

22:00 - עצרת חיזוק והתעוררות - ישא דברים: המשגיח הגה"צ רבי חזקיהו מי שקובסקי שליט"א מנהל רחמי דיישיבת "אורחות תורה" והגאון רבי אברהם מרדכי דוידוביץ שליט"א - רב ביהמ"ד

23:00 - תפילת רבים על הציון הקד" למען הכלל והפרט.

08:15 - לימוד משניות בהיכל הישיבה הקד" כנסת חזקיהו ע"י בני הישיבה.

09:00 - עליה לציון ע"י רבני ובני הישיבה הקד"י

10:30 - עליה לציון ע"י בני משפחת רבנו זצוק"ל.

10:45 - לאור קריאת רבותינו שליט"א: בכל המוסדות, ישיבות, תלמודי תורה, בתי ספר והגנים יעלו את זכרו הטהור ואת רום גדלותו ורוממותו מעשיו הנהגותיו ודברי מוסריו למען יעמדו לדורות הבאים.

11:00 - סיום ש"ס שנלמדו במהלך השנה ע"י יוצאי ותלמידיו

12:15 - עצרת חיזוק והתעוררות בהיכל כולל "גו ישראל" - ישא דברים: הגאון רבי חיים קלופט שליט"א - ראש ישיבת "קהילות יעקב"

18:15 - סיום לימוד סדר כצוותא הרעיק"א ליוצ"ח במשמרות 24 שעות בתענית דיבור.

בליל שבת קודש וירא - ישא דברים רבני בתי הכנסיות ובתי הנדרשות במשנת רבינו הגדול מֶרַן הַמַּשְׁגִּיחַ זְצוּק"ל
אשר דמתו והדריכותיו האירו ועיצבו את צביון הרוחני של קומונו. ע"פ לחוק ולשטר הדריכותיו הנהגותיו בחיזוק לימוד התורה מידות טובות ומעשים טובים.

לטובת תורה שבכתב ותורה שבע"פ נשמתו הטהרה:

בתרומה אהת!

077-449-3-559

יול"ע"י משנתה של תורה - רכסים ©

054-846-8706

Mishnatar@gmail.com

153-4-653-1557

לעילוי נשמת

הרב משה בן רחמים וחנונו ז"ל

ומרת רחל זינת בת אברהם ונובר גואל

ע"ה יורת

ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת

רבינו הגדול מֶרַן הַמַּשְׁגִּיחַ

רבי דב ב"ר צבי יחזקאל זיע"א

יצאה נשמתו בטרה ביום י"ט במרחשון תשע"ט

ת.נ.צ.ב.ה.

10:32 סו"ז תפילה

12:24 חצות

17:57 שקיעה

18:35 צאת שב"ק

19:10 ר"ת

17:26 הדלקת נרות

06:49 נץ החמה

08:51 סזק"ש: מ"א

09:00 מ"א - 72

09:37 גר"א

בס"ד

זמני היום

פרשת וירא

לשירותכם, מנהל קשרי קהילה ברכסים:
הרב דני בקובצה 054-8457898

חשיבותה של מילה טובה

על שאלת המלאכים את אברהם "איה שרה אשתך", אומרת הגמ' (ב"מ פז): "יודעים היו מלאכי השרת באהל היתה, אלא מאי באהל, כדי לחבבה על בעלה". מפרש"י: "להודיעו שהיא צנועה משאר חברותיה, שאינה נראית וצריך להישאל עליה". הגר"ש וולבה זצ"ל צייט דברים אלה לבחור שהתארס, ואמר לו ראה עד היכן מגיע הענין לחבב אשה על בעלה. אפילו אחרי עשרות שנות נישואין, כשמדובר באשה בת תשעים!

אמירת מלה טובה של עידוד או מחמאה, הינה דבר חשוב ומועיל לכל אדם, בכל גיל ובכל מעמד. רבים המה הצמאים לשמוע מלה טובה, ולמעשה זהו דבר המועיל לכל אדם.

הגרש"ז אויערבך זצ"ל אמר לאחד מתלמידיו: בא וראה מה גדול כוחו של עידוד. וסיפר שכאשר הגיע הספר החשוב "לשם שבו ואחלמה" לידיו של בעל ה"בן איש חי", זמן רב לאחר הוצאתו לאור, הוא התפעל מאד מהספר. וביקש מתלמידיו שילבשו בגדי שבת ויעלו לירושלים להקביל את פני המחבר, ולהודות לו על הספר הנפלא שכתב.

תגובת בעל ה"לשם" היתה: אילו ידעתי בזמן הוצאת הספר לאור, שזו עבודה כה חשובה, הייתי אוזר חלצי ומוציא חלק נוסף. אך עתה לעת זיקנה, אינני מסוגל לכך.

סיים הגרש"ז ואמר: למדנו כאן שאפילו מלאך אלקים כדוגמת בעל ה"לשם", היה זקוק לעידוד על חשיבות ספריו, על אחת כמה וכמה שאר בני אדם.

מסופר על גנן אחד שנכנס לחנות, ותוך כדי חיפוש מצרכים, הוא ניהל שיחות טלפון באמצעות הבלוטוס שהיה צמוד לאוזנו. בעל החנות האזין בעל כרחו לשיחות שנאמרו בקול, והוא שם לב שכל שיחה דמתה לחברתה. "כאן מדבר גנן", כך פתח את כל שיחה, והמשיך: "ראיתי שיש לך גינה גדולה. האם הינך מעונין להעסיק אותי בטיפול בגינתך?" הקול שמעבר לקו השיב בשלילה, והוסיף ואמר שיש לו גנן מקצועי. כאן שאל הגנן "האם הינך מרוצה מעבודתך?" וכתשובה הורעפו שבחים על הגנן שלו, וכן נסתיימה השיחה.

אחרי שיחות רבות כאלו, נכמרו רחמי בעל החנות על הגנן מחוסר העבודה, והציע לו עבודה בסידור המחסן שלו, שהרי מחוסר עבודה הוא השיב לו הגנן "יש לי עבודה מעל הראש, וכל אלה שפנית אליהם הם לקוחות שלי. אלא שאף פעם לא זכיתי לשמוע מהם מלה טובה על טיב עבודתי. לכן יזמתי את השיחות. עכשיו שמעתי".

גודל מעלת התפילה

מִרְן הַגְּרָא"ל שְׁטִינְמָן זצ"ל מוצא במה שנאמר "ואברהם עודנו עומד לפני ה' ויגש אברהם ויאמר", חיזוק נפלה בתפילה. שכן עמידתו לפני ה' היתה מעמד של קבלת נבואה. במעמד כזה טמונה קירבה עצומה להקב"ה, כי כשהיה הנביא מתנבא הוא היה כה מרוכז בקירבה אל ה', עד שכביכול לא היה מסוגל אפילו ללכת.

אולם כאן נאמר שלמרות היות אברהם במעמד המרומם הזה, הוא ניגש לתפילה. הוי אומר היתה כאן התקרבות נוספת! ומזה מוכח שבתפילה ישנה קירבת ה' גדולה יותר מאשר נבואה.

אך כל זה, אומר הגר"ש פינקוס זצ"ל (המביא את

הדברים בספרו "תפארת שמשון"), אם התפילה אכן נעשית מתוך הרגשה של קירבת ה'. לא תפילה שהיא כ"מצוות אנשים מלומדה". אלא תפילה מתוך תחושת תלות בלעדית בהקב"ה, מתוך הכרה ברורה שהכל רק מכוחו יתברך ושבליעדיו אין לנו קיום. קירבה כזו, היא בדרגה יותר גבוהה מנבואה.

"צוה את בניו ואת ביתו אחריו" - כיצד?

רמז נאה לאופי היחסים שעל אבות לפתח כלפי בנייהם, מוצא הגר"ח א קאהאן זצ"ל בהפסרת פרשת וירא. שם מסופר אודות הדרכים שבהם נקט אלישע כדי להפיח רוח חיים בבנה המת של האשה השונמית.

תחילה הוא ניסה לעשות זאת ע"י הנחת משענתו על הנער, אך זה לא הועיל. רק אחרי ששם פיו על פיו נאמר: "יחם בשר הילד". הרעיון הנרמז כאן הינו, שעלינו לדעת כי ישנן כמה דרכים בחינוך הילדים.

היתמות עדיין נכרת, אוי מי יתן לנו תמורתו, אנשי אמונה אבדו, פרח לו איש האמת, ויעל בסערה השמימה.

כל אחד מבני הקהילה הקדושה זכה לקבל ממרן זיע"א, מי יותר ומי פחות, וכמדומה שלכל אחד יש באיזה שהוא נקודה בחיים את "המשגיח" שמלווה אותו, וחי הוא כנגד עינינו, צדיקים במיתתם קרויים חיים.

יש נקודה שאותי אישית מאוד מאוד עוררה, וברצוני לשתף בזה אתכם.

יש תופעה הנקראת "סיפורי צדיקים" וכן אמרות ו- וורטים ששגורים על לשוננו, ואף שמענום בשיחות כאלו ואחרות.

אבל יש את הישרות, וזה דבר שהוא חובה גמורה לכל אחד, ומי שלא ילך עם ישרות יצא עקום מאוד.

אנו קוראים בסיפורי צדיקים על דרגות גבוהות ולפעמים נכנס בנו תחושה של "אנחנו לא בסדר" הרי מסופר גדול פלוני שבשולחן שבת שלו לא אמר מאום מלבד זמזומי קודש ומחשבות בלימוד, ואנחנו קצת מפקפקים בצורת השולחן שבת שלנו, אך שוכחים שאפילו את"ל שהסיפור נכון(זה צ"ע לכשעצמו...) מ"מ הסיפור היה בשנות התשעים המאוחרות לחייו, כשלצידו נכד או נין שבאו לסעדו, ולא ילדיו הרכים והבוגרים המצפים לדמות אבהית...

אנו נקרא על הנהגת הצדיק שלא טעם כלום עד לאחר סוף מוסף בראש השנה, על אף גילו המופלג, אך לא מגלים לנו שזה הנהגה שנהג בה רק בסוף ימיו והרבה שנים הקל בזה לעצמו...

אבל זה החלק הפחות חמור, זה שיש עיבודים בסיפורים, חמור מאוד, אבל יש משהו יותר חמור...

שאנחנו רגילים לשמוע סיפורים שמשבשים את הדעת, ואנחנו חושבים שכזה ראה וקדש, ונביא דוגמא בקיצור, יש סיפור ידוע על חברותא לפני כמה שנה שלאחר ה' שנים

רבים מנסים להדריך את ילדיהם ע"י ה"משענת" - המקל, כלומר מדברים עימם קשות לעתים אף בגערות או בעונשים ואף במכות.

אי אפשר לומר שאמצעים אלה פסולים המה, אך יש להקפיד על המינון הנכון בכמויות ובעוצמות של השימוש בהם. מכל מקום זה ברור, ובמיוחד בדורנו, שלבנות את עיקר החינוך על הנחת ה"משענת" המסמלת את הדרך הקשה, זהו "מירשם" לכשלונו.

לעומת זאת עלינו לדעת שהדרך הנכונה היא, הדרך של "וישם פיו על פיו ועיניו על עיניו" משמעות הדבר להרעיף אהבה וחובה, בדיבורים מעודדים פה אל פה, ועינים המשדרות עין טובה וגם מפקחות על הדרך שבה הולכים הבנים. או-אז יתחממו לבבות הבנים, ויורעפו בזה טל תחיה לגידולם הנכון והמוצלח בעז"ה

אליבא דאמת

אנקדוטות מסר מסערת הזמן

שלמדו יחד סיפר אחד לאביו כפי תומו שאינו יודע את שם החברותא כי הם רק לומדים...

ולכאורה אנו מקבלים את הרושם שכן צריך להיות, אבל בעדות מכלי ראשון שהרבה צדיקים לא אהבו את הסיפור, שאין זה דרך התורה לא להתעניין בחייו של החברותא, ודרך ארץ קדמה לתורה, ומה עם מידות? אכפתיות מהשני?

אבל השיבוש הזה גורם לשמוע סיפור שיהודי מספר לחברותא הותיק שאתמול הוא חיתן את בתו והשני מפטיר במהירות "מז'ל טוייב" ומיד מתחיל לקרוא את התוס'...

לא זו הדרך ולא זו העיר, צריך לדעת שגם אם הסיפור הנ"ל נכון, יתכן שגדול זה טעה בהנהגתו(זה בבחירתו), וגם אם לא, ודאי שאין זה הוראה לדורות.

וכאן נביא ב' וורטים מפורסמים של המשגיח, הראשון המחלוקת המפורסמת שלו עם מרן הגר"ח שמואלביץ זיע"א האם רבי עקיבא אכן נכנס לומר לרחל שלום לאחר י"ב שנים ומיד לאחר מכן חזר לשיבה.

אבל הוורט השני הוא החשוב מכולם, המלמדנו להיות שכל ישר, הנה מטיף משמיה של מרנא הגר"ס זיע"א שאדם יכול להפסיד את כל העולם הבא שלו בשביל אכילת צימעס אחד...

אמר על זה המשגיח(קונטרס בקודש חזיתך להגרא"ש דנציגער שליט"א עמוד פ"א) שמי שאומר כן מוציא שם רע על חכמתו של הגר"ס... כי איך יתכן לומר שבאכילה אחת אדם יפסיד את כל העולם הבא שלו...

צריך שכל ישר, ואת זה איבדנו בפטירת המשגיח, אבל אין זה פוטר אותנו לא להיות בלי דעת, ולא יתכן שכל סיפור או אמרה שאינה מוסמכת תערער לנו את כל הדרך בעבודת השם ואת כל המצב רוח.

יזכנו הקב"ה "לעבדו באמת"...

קדושת שביעית, וממילא בעציץ שאינו נקוב בבית כתב החזו"א שיש לסמוך להקל בצרוף שלא ברור שבעציץ שאינו נקוב נוהג קדושת שביעית, וכ"ש בבית.

1. ע"פ זה דנו הפוסקים בענין החממות האם דינם כבית, או שמכיון שחלוקים הם מבית מכיון שבית אינו מקום לגידול ואדרבה הוא לרועץ לגידולים, משא"כ חממות שהם מטיבים עם הגידולים ובפרט בתקופות מסוימות, וכן שמעתי ממו"ר זצ"ל שהחמיר בחממות לכל הפחות בתקופת החורף שהחממה מטיבה עם הגידולים.

2. אמנם במצעים מנותקים ובפרט הנמצאים במקום שלא כבשו עולי מצרים ובפרט אם הם גידולי נכרים בודאי אפשר להקל.

גם לעתיד לבוא.

ג. גם במקומות שכבשו רק עולי מצרים ולא עולי בכל נוהגת קדושת שביעית מדבריהם, אמנם במקומות אלו לא נוהגים בהם איסור ספיחים, ואיסור ספיחים אינו נוהג אלא במקומות שכבשו עולי בכל שקדושתם קידשה גם לעתיד לבוא.

ד. גידולי בית נסתפק הירושלמי האם נוהגים בהם קדושת שביעית, דעת הפאת השלחן שמכיון שהדבר נשאר בספק - אם כן ספקא דרבנן לקולא, ודעת החזו"א שמכיון ששורש הספק הוא בדאורייתא, ממילא יש להחמיר אע"פ ששביעית בזמן הזה דרבנן.

ה. בעציץ שאינו נקוב לא נתפרש להדיא האם נוהג

א. איסור ספיחים אינו נוהג אלא בגידולים של ישראל ולא בגידולים שגדלו אצל נכרים, ואף אם יש קדושת שביעית על גידולי נכרים, אעפ"כ אין בהם איסור ספיחים, והטעם מכיון שכל האיסור בספיחים אינו אלא משום עוברי עבירה שלא יאמרו שהגידולים גדלו מאליהן, וכל זה לא שייך אלא בגידולים שגדלו אצל ישראל ולא בגידולים שגדלו אצל נכרי, שהוא מותר בעבודות השדה וממילא לא שייכת אצלו הגזירה.

ב. ארץ ישראל מתחלקת לשנים, האחד מקום שכבשו עולי מצרים בקדושה ראשונה שהיא בטלה, והאחד מקום שכבשו עולי בכל בקדושה שניה שהיא קידשה

אשרי משכיל אל דל הרב יצחק סון

משנת המעשה מעשים נחפזים

לבית החולים.
והיא, היא מלאה ייסורי מצפון קשיים כשאלו, לא עזרו כל טעוני בעלה בדבר חפזותה, מילותיהם המנחמות של חברותיה נפלו על אוזניים ערלות.
עד ש...
עד שהגיעו היא ובעלה לבקר את החולה במבט נאשם ובעיניים מושפלות.
עוד לא עברו את מפתן הדלת והחולה נזעק לקראתם והחל מברך ומריע לכבודם מתוך הכרת הטוב, "אתם הצלתם לי את החיים",

אני חב לכם את שארית חיי",

וכך כח למה?
הלא בגללנו התרחש כל הסער הגדול הזה?
פתח החולה והסביר את פסוק התהילים "משכיל אל דל",

הסבר הפסוק מבהיל והתקיים בי במדויק!

האדם המשכיל אל דל, המחפש את הדל, ורודף אחר מעשי חסד. בניגוד לאיש הממתיין ומצפה לבקשת העני, אינו מחכה לרגע האחרון ואינו מתעכב עד שהקושי יגיע. אלא בטרם יחסר לשני משהו - הוא שם למנוע עוגמת נפש. הנותן צדקה לפני הדופק בדתו - שכרו גדול מאוד, אך המחפש את העני ומספק לו צרכיו בטרם יאלץ לדפוק על דלתות נדיבים - הקדוש ברוך הוא נותן לו את מבוקשו - גם כשאינו מבקש.

גם כש"המשכיל אל דל" שוכך על הכביש מעולף ואינו יכול לבקש רחמים על עצמו - הקדוש ברוך הוא מקדים רחמים לתפלתו.

ואני, מספר החולה, נגזר עליי משמים תאונת דרכים, אך הקב"ה סיפק בידי לעשות חסד עוד בטרם הגיע הבקשה, כדי שאזכה להגיע לתאונה כשמעשה חסד נעלה זה בידי.

לפעום בקצב נורמטיבי. אך דא, צעירי הצאן מהירים היו ממנו ועד שמיוודענו הגיע לפתח, חומה של מזוודות חסמו את דרכו, הסתובב היהודי לצד השני של האוטובוס, לצד השני של תא המטען. לביתניים עלתה 'הרבנית' עם ילדיה, כשלנגד עיניה הנהג החל לנסוע כשאינו מבחין ביהודי העומד מול האוטובוס ובידיו עגלת תינוק.

אמבולנס, משטרות ובלאגן אחד גדול. היהודי שלנו שוכח חסר הכרה והובל

ורצה לתא מטען, מושלה המתוק מנצל שעת כושר זו ורץ לכביש, הישר לגלגליה של משאית ענק, זורקת היא את העגלה ורצה להציל אותה, מיד מחבלים פלסטינים מנצלים גם הם שעת כושר וחוטפים את לאהלה, מעבירים במהירות את הילדונת לעזה ומשם לאיראן וכן הלאה.....

קול שקט קוטע את רצף המחשבות, יהודי מוציא את ראשו מהמשניות כיס ואומר לה "הרבנית, כשהאוטובוס יגיע, את תעלי עם הילדים ואני יקפל ויכניס את העגלה לתא המטען",

שורה של אבנים ירדו לה מהלב שחזר

"האוטובוס יגיע לתחנה בעוד 9 דקות" קולו המתכתי של ה'קל קו' צילצל באוזנה. טוב שהקדמתי לבוא, חשבה לעצמה בעודה מנסה לתפוס פינת צל בפאתי התחנה הלוהטת בשעת צהריים זו. היציאה מקרית ספר, תחנה אחרונה בחלט. המון אדם צובאים על האוטובוסים הממוזגים, היא ביניהם, נשענת על העגלה ומביטה בלאהלה העטורה קורי שינה ושאריות זעירות של מבמה, לצידה מושלה אחוז פליאה ומלא אנרגיה לקראת הנסיעה המתרגשת ובה לעיר התורה והחסידות.

"האוטובוס יגיע בעוד 3 דקות" כך מברר הקריין הידוע מה'קל קו'.

התחנה מלאה עד אפס מקום, היא מנסה להביט לעבר הכביש, לראות האם הגאולה, זתאומרת' המזגן פלוס אוטובוס מתקרב, אך שורה של בחורי ישיבות עומדים הם ומזוודותיהם, על שפת המדרכה, בעמדת זינוק הישר לתא המטען, ומשם בשו"ג מהיר, ישר רצים להתמזגן בצילו של 'סופרבוס'.

הרבה מזוודות = תא מטען עמוס = אנדרלמוסיה משפחתית.

המשוואה פשוטה ומנוסחת על פי נסיונה העשיר בתחום התח"צ,

קיפול העגלה ביד אחת, שמירה על מושי ביד שניה, איכשהו לתפוס לאה

בציצית ראשה רגע לפני שהקטנה מזנקת לכביש, זה כל אמה מתחילה יודעת לעשות.

אבל כשאת מטען עמוס - אין מנוס אלא מלחכות עוד שעה בתחנה הלוהטת, בתקווה שעד שיגיע הקו הבא, אוכלסיית קרית ספר תצמצם פלאים.

הלחץ עולה וחום היום גובר, והמוח, המוח עובד שעות נוספות וסיוטאציות הזויות רצות במוחה,

הנה היא מקפלת את העגלה

אליבא דהלכתא ידינו הלכה לעויר הפנינים

השתחוויה ביציאתו מבית הכנסת הרב ישראל ארלנר

לא שייך כריעה זו.

האם יש לכרוע גם ביציאה מביהכ"ס לאחר מנחה וערבית?

לפי הטעם הנ"ל שהכריעה היא דומיא דמקדש שהשתחוו בסיום העבודה א"כ יש לנהוג כן בכל התפילות וכן משמע בבאר היטב [סי' קל"ב סק"ט].

אמירת הפסוק 'ה' נחני' ביציאתו

ובענין מה שהביא הרמ"א שיש לומר אז את הפסוק בתהילים [פ"ה פסוק ט'] "ה' נחני בצדקתך למען שוררי הישר לפני דרכך". מקורו הוא מהכל בו [סי' פ"ז] ומרבינו יונה בספר היראה.

וביאור הפסוק כתב הגר"ש הווינר [עלת תמיד פכ"ט] - ה' תנחה אותי שאדע את דרך הטוב ותסיר ממני המטרדים והמונעים אותי מדרך הטוב.

ובאבודרהם [ברכות והודאה] כתב הנכנס לביהכ"ס אומר 'אני ברב חסדך' וכו' וביציאתו אומר 'ה' נחני' ותמצא באלו ב' הפסוקים ח"י תיבות כנגד "ח תיבות של שמו"ע.

ובסדר היום [סדר הלימוד אחר התפילה] הוסיף שיאמרו פסוקים כעין פסוק זה, ויבקש מהש"ת שידיריך אותו בדרך הישרה.

אמירת פסוק זה לאחר מנחה וערבית

אכן בשו"ת 'השירה הזאת' [עמ' מט] כתב שאמירת פסוק זה שייכת רק ביציאה מתפילת שחרית. ומסתבר טעמו מכיון שזה תפילה שזוכה ללכת בדרך הטוב והישר כל היום, א"כ לא שייך לכפול תפילה זו שוב במנחה וערבית.

השתחוויה ביציאתו מבית הכנסת נחני וכו'

כתב הרמ"א [סוף סי' קל"ב] "וכשיצא מבית הכנסת אומר ה' נחני וכו' ומשתחויה ויוצא". ומקורו מהמהרי"ל [הלכות תפילה ס"ג] ששם איתא שכשיצא המהרי"ל מבית הכנסת היה הולך עד פתח ביהכ"ס בהשתחוויה ואז שוב השתחויה ויצא. [אלם יש להעיר שבמהרי"ל שם איתא שיש לכרוע ב' כריעות, והרמ"א הביא רק את הכריעה ביציאה, ועיין במג"א סוף סי' קל"ב].

האם יש לכרוע בכל פעם שיוצא מבית הכנסת?

המ"ב [סי' קל"ב ס"ק י"ח] כתב דהשתחוויה בסוף התפילה, היא דומיא דמקדש שכשנגמרו עבודתם היו משתחוים ויוצאים. וכדאיתא במסכת תמיד [דף לג.] וברמב"ם [תמידין ומוספין פ"ג הל"ז והל"ט]. ומכיון שהתפילה היא במקום קרבן כדאיתא בברכות [כ"ו.] לכן אנו גם משתחוים. וטעם ההשתחוויה בביהמ"ק בסיום העבודה, כתב הרא"ש [תמיד לג.] ד"ה 'והשתחוה' משום שזה כעבד המשמש את רבו ונוטל רשות ויוצא.

ומטעם זה אם יוצא באמצע התפילה לבית הכסא וכדו', אין שום ענין לצאת בכריעה, כיון שבבית המקדש היו עושים כן רק בסיום העבודה. וכ"כ בספר שירת מרים [עמ' ע"ב] דהשתחוויה זו שייכת רק ביציאה מביהכ"ס בגמר התפילה, אבל אם יוצא באמצע ע"מ לחזור לא שייך כריעה זו.

ולפי הטעם הנ"ל יש להעיר, שהכריעה ביציאה שייכת רק כשיצא מהתפילה, אבל ביוצא מלימודו